

רע"פ 3085/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

**בבית המשפט העליון
רע"פ 3085/17**

לפני:
ה牒:

כבוד השופט א' שהם
פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לרשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד, מיום 2.4.2017, בעפ"ג
17-02-22823, שניתן על ידי כב' השופטים: י' שפר –
סג"נ; ז' בוסתן; ו-ש' בורנשטיין

בשם המ牒: עוזד' יואב קייסי

החלטה

1. לפניו בבקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים: י' שפר – סג"נ; ז' בוסtan; ו-ד"ר ש' בורנשטיין), בעפ"ג 17-02-22823, מיום 2.4.2017. בגין של פסק הדין, נדחה ערעורו של המ牒 על גזר דיןו של בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופטת נ' מימון-שעושע), בת"פ 26898-01-12, מיום 10.1.2017.

2. בד בבד עם הבקשת רשות ערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המ牒. בהחלטתי מיום 6.4.2017, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר, עד אשר תוכרע הבקשת רשות ערעור.

רקע והליכים קודמים

3. המ牒 הוגש, על יסוד הודהתו במסגרת הסדר טיעון, בשלושה אישומים אשר מונה כתוב אישום מתוקן שהוגש

עמוד 1

נגדו. כתוב האישום המתווך מיחס לבקשת ביצוע עבירות של מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנה, לפי סעיף 348(א) בנסיבות 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (2 עבירות); וניסיון לבצע מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנה, לפי סעיף 348(א), בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק, בზירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

על פי עובדות האישום הראשון, בחודש יולי 2014, בבית הכנסת בראש העין, הבחן המבקש בקטינה ילידת 2009, אשר חיפשה את אביה. נטען, כי המבקש ניגש אל הקטינה, ביקש ממנה להרים את החצאית, והקטינה השיבה שהדבר אינו צנוע, המבקש ניגש אליה והרים לה את החצאית.

במסגרת האישום השני נטען, כי במהלך החודשים يول-אוגוסט 2015, פנה המבקש לאחיזיניתה של גרותתו, שהינה קטינה ילידת 2005, והזמין אותה להיכנס לבתו. על פי עובדות האישום השני, לאחר כניסה של הקטינה לבתו של המבקש, הוא נעל את הדלת, סגר את החלונות, התישב על הספה, והוריד לקטינה את החצאית והגרביונים, וכן הפשיל את תחתוניה. הקטינה הרימה את בגדיה, ואולם המבקש חזר על מעשים, ושוב הוריד את חצאיتها, את גרביונה, והPsiל את תחתוניה. הקטינה הרימה את בגדיה שוב וביקשה מה המבקש רשות לצאת מהבית. המבקש השיב בחוויב והקטינה עזבה את הבית.

בגדרו של האישום השלישי נטען, כי במועד שאינו ידוע למאשימה בבדיקה, במהלך החודשים يول-אוגוסט 2014, או עבר לכך, בסalon ביתה, פנה המבקש לאחיזיניתה של גרותתו, שהינה קטינה ילידת 2010, וביקש ממנה להרים את חצאייתה, אולם היא לא הגיבה לבקשתו, והוא עזב את הבית.

4. ביום 10.1.2017, גזר בית משפט השלום את דיןו של המבקש. בבאוו לקבוע את מתחם הענישה ההולם, התייחס בית משפט השלום אל חומרתן של העבירות המיוחסות לבקשתו, "הפוגעות בפסיכור נפשן של קטינות רכות בשנים". בית משפט השלום ציין, בהקשר זה, כי יש באמירותיו ובהסרתת בגדיהן של הקטינות, משום פגעה בתום הילדות, ברוחחה הנפשית ובצנעת גופן של הקטינות, וכן, משום פגעה באמון שהן רוכשות למبالغים בסביבתן הקרובה. בית המשפט שקל את מידת הפגיעה בערך המוגן; את מדיניות הענישה הנוגגת בעבירות מעין אלו, כפי שהוצאה על ידי הצדדים; ואת נסיבות ביצוע העבירה, שיש בהן משום ניצול יחסית המשפחה כלפי שתים מהקטינות, ומשום רצידיזמים, וקבע מתחם עונש הולם עבור כל אחד משלושת האישומים בנפרד. לאחר זאת, נקבע כי מתחם הענישה הכללי ינוע בין מאסר לריצוי בפועל של מספר חודשים, בין מאסר של 18 חודשים, לריצוי בפועל. לצורך קביעת עונשו של המבקש בתוך מתחם הענישה ההולם, התייחס בית משפט השלום ל��לה, לכך שה המבקש נטל אחריות על מעשיו, חסר בזמן שיפוטו, חשף מיזמתו אירועים שלגביהם לא הוגש תלונות, אף נרתם לטיפול ממושך. מנגד, ציין בית משפט השלום לחומרה, כי להערכתו השירות המבחן והמרכז להערכת מסוכנות מינית, עד למועד מתן גזר הדין, לא חלה הפחטה במסוכנות הנובעת מה המבקש.

לאחר זאת, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשין הבאים: 8 חודשים מאסר לריצוי בפועל, בגין ימי מעצרו; 8 חודשים מאסר על תנאי, לבב יעbor המבחן עבירה בה הורשע, במשך שלוש שנים מיום שחררו מהמאסר; ופיקוי בסך 3,000 ₪ לכל אחת מהמתלוונות.

5. המבקש הגיע ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר נסב על חומרת עונשו. בפסק דין, מיום 2.4.2017, דחה בית עמוד 2

המשפט המחויז את הערעור, בציינו כי לא מצא מקום להתערב בגזר דיןו של בית משפט השלום, שהוא מאוזן ומידתי. בית המשפט המחויז הטעים, כי על אף מצבו הלא פשוט של המבוקש וקשייו השונים, עונשו של המבוקש משיקף את מכלול השיקולים הנדרשים בעניינו, ובכללם: חומרתן של העבירות שבහן הוא הורשע; נסיבות ביצוע העבירות, לרבות גילן הרך של הקטינות; והעובדת שהמסוכנות נשקפת מן המבוקש הוערכה כבינהית עד גבוהה ונותרה בעינה גם לאחר דוחיות שניתנו, על מנת לאפשר את ההליך הטיפולי. על יסוד האמור, סבר בית המשפט המחויז כי לא נפלה כל טעות בגזר דיןו של בית משפט השלום, ודחה את הערעור.

הבקשה לרשות ערעור

6. בבקשת רשות הערעור לפניי, חזר ומישג המבוקש על חומרת העונש שהושת עליו. לטענת המבוקש, גזירת דין נעשתה על פי מתחם עונישה כולל, ללא בסיס חוקי. עוד נטען, כי גזר דיןו של בית משפט השלום לא כלל התייחסות למדיניות העונישה אשר הוצגה בפסקה שהוגשה מטעמו, או התייחסות לחלק גדול מהנסיבות לקולה בעניינו של המבוקש. המבוקש מוסיף וטעון, כי לא ניתן משקל ראוי לחשיפת איורים שלגביהם לא הוגשה תלונה, על ידו. עוד מתבקש בית המשפט להעניק משקל לשיקולי השיקום שעולים בעניינו של המבוקש. על יסוד האמור, טוען המבוקש כי יש להקל בעונשו, ולהמיר את עונש המאסר לריצוי בפועל שהושת עליו לעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

דין והכרעה

7. כדי, רשות ערעור ב"גיגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלת משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבה היקף, החורגת מעניינים הפרטי של הצדדים להליך; או כאשר מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין מהותי או א-צדק שנגרם למבקר (רע"פ 9171/16 קלבונה נ' מדינת ישראל (5.1.2017); רע"פ 1940/16 פולק נ' מדינת ישראל (14.3.2016); רע"פ 8366/15 חמוד נ' מדינת ישראל (10.12.2015)). לאחר שעניינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחה, נחה דעתך כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורים, וכי מדובר בעניינו הפרטי של המבוקש, והוא בלבד. עוד אצין, כי הבקשה שלפני נסובה, כל כולה, על חומרת העונש שהושת על המבוקש. בית משפט זה פסק, לא אחת, כי בנסיבות מסווג זה אין מצדיקות, בכלל, מתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים, בהם עסקין בסטייה קיצונית מרף העונישה הנוגג והמקובל בעבירות דומות (רע"פ 10116/16 דסוקי נ' מדינת ישראל (24.1.2017); רע"פ 4512/15 הרוש נ' מדינת ישראל (6.7.2015); רע"פ 4265/15 דדון נ' מדינת ישראל (22.6.2015)). בעניינו, ניכר כי עונשו של המבוקש אינו סוטה ממединיות העונישה המקובלת בעבירות מסווג זה. יתרה מכך, הבקשה מעלה נימוקים שנכללו בערעור שהגיש המבוקש בבית המשפט המחויז ונדחו לגופם ומשכך, ברוי כי הבקשה מהוותניסון לעורך "מקצת שיפורים" לתוכאת הערעור, אשר אין להיעתר לו. די בטעמיים אלו, כדי לדחות את הבקשה (רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016); רע"פ 9632/16 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016)).

8. בבחינת מעלה מן הצורך, אצין כי גם לגופו של עניין דין הבקשה להידוחות. אשר לטענתו של המבוקש בנוגע למתחם העונישה ציון, כי בהתאם לסעיף 40ג לתיקון 113 לחוק העונשין, בעת גזירת העונש במקרים של ריבוי "איורים" נדרש אמן בבית המשפט להתחשב במתחמים השונים שקבע עבור כל "איורע", אך אין הוא נדרש ליצור "מתחם עונישה משולב", היכול את כל העבירות בהן הורשע הנאשם (ע"פ 2626/13 צופי נ' מדינת ישראל, פס' 15 לפסק דיןה של המשפט לנשיה לנשיה [כתוארה אז] מ' נאור (6.1.2015); פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 42 לפסק דין של

השופט ג'ובראן (27.8.2014). בעניינו, סבורני כי העונש שהושת על המבוקש הינו, בסופו של דבר, ראווי ומאזור, והוא מבטא התחשבות בכלל השיקולים האפשריים לקולה, לרבות חשיפת אירועים נוספים על ידי המבוקש, וההילך הטיפולי שבו השתלב המבוקש. אדג'יש, כי לא נעלמו מענייני מאמציו של המבוקש לשקם את עצמו ולתקן את דרכיו, כמו גם יתר הניסיות לקולא שהוצעו בבקשת דנה. ואולם, לא ניתן להתעלם מהחומרת העבירות שביצע המבוקש, שעה שביצע מעשים מגונים בקטינות רכות בשנים, במספר הזדמנויות, ואף לא נרתע מביצוע המעשים תוך ניצול יחסי המשפחה, כלפי שתים מהקטינות. במקורה דן, לא מצאו הערכות הקודמות כי קיימת הצדקה לחזור לקולא ממתחמי העונשה שנקבעו. אף אני מוצא טעם מובהר לסתות לקולא ממתחם העונשה שנקבע בעניינו של המבוקש, או להקל בעונשו, עד כדי המרת עונש המאסר לריצו בפועל שהושת עליו, לעונש מאסר לריצו בעבודות שירות.

9. אשר על כן, בקשה רשות הערעור נדחתה בזאת. המבוקש יתייצב לריצו עונשו ביום"ר "הדרים", ביום 2017 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שירותי בתי הסוהר, כשברשומו תעוזת זהות או דרכון וועתק מהחלטה זו. על המבוקש לחתם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחן מיון של שירות בתי הסוהר, בטלפון: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י"ט בסיוון התשע"ז (13.6.2017).

שפט